

Гумица

Софија и тата седе за столом. Тата црта. Најпре једну ливаду без краја, затим једно сунце изнад ливаде. Он каже да је сада пролеће.

- Нацртај и једног снешка – каже му кћеркица.

- У пролеће нема снешка.

- Али, тата, нацртај снешка.

- У пролеће нема снешка. Али, пази! Погледај колико је ту цвећа и бубица. Пуно цвећа! А у цвећу играју се зечићи. Погледај!

Ово је један жбун. Иза жбуна лежи срна са благим очима.

- Где је Софија?

- Ту је и Софија.

- Где су јој очи?

- Ту су јој очи, нос, уста, машница у коси.

Тата црта - дивну ливаду у пролеће, са пуно, пуно цвећа. На цветовима су пчеле и бубе. У хладовини жбуња лешкаре меда и срне, по гранама дрвећа скакућу веверице. Софија трчкара по ливади и јури зечиће.

- А ко је ово овде?

- Ловац.

- Шта ради ловац?

- Ловац? Хоће да устрели меду.

- А зашто хоће да устрели меду?

- Ловац устрели сваку животињу и сваку птицу.

- И зечиће?

- И њих.

- И веверице?

- Да, и њих.

- Хоће ли болети веверице кад их ловац устрели?

- Још како! Пашће са дрвета, крв ће им истећи. А мајка ће плакати за њима!

- Чекај, тата. Тата, чекај!

Софија скочи са столице и потрча према орманчићу у којем је једном видела нешто, неку чудесну ствар коју сада треба што пре наћи.

- Тата, чекај! - виче Софија избезумљено, отварајући фиоку својим ручицама. Очи су јој велике од страха. Али, ево, нашла је оно чудесно нешто.

- Ту је, тата! - потрча назад према столу и стави на њега гумицу за брисање - Брзо отерај ловца!

Тата узима гумицу и са хартије, са дивне ливаде пуне цвећа, брише ловца.

И нема више ловца. Софија се кроз сузе победоносно смешка. Тата црта даље и прича. Софија, без даха, посматра када ће из врха оловке поново искочити ловац.